

Ze ruikt een vage schroeilucht. En uit zijn oor stijgt een piep-
klein rookpluimpje op.

38

Ravi

Rebellen
forever!

‘Spoedoverleg. Kom vlug,’ stond in het polsofoonberichtje van Zina, en dus zoekt Ravi nu op zijn board door de stad. Bij het tramviaduct kijkt hij verbaasd omhoog. REBELLEN FOREVER! Het staat er echt, met grote rode spuitbusletters boven aan de boog. Ravi kan een grijns niet onderdrukken terwijl hij eronderdoor zweeft. En een eindje verder ziet hij een man in een overal die met een hogedrukspuit een leus van de muur probeert te boenen: IK TRAP ER NIET IN!

Het werkt dus, bedenkt Ravi terwijl hij de stad achter zich laat. Hun nummer slaat aan. Meer mensen beginnen in verzet te komen. Hij kan niet wachten om de anderen te zien en het te vertellen.

Niet veel later komt hij aan bij de watermolen. Hij opent de deur en blijft even staan. Het lijkt wel of Zina hem niet eens hoort binnenkomen. Ze zit aan het kleine tafeltje over haar schriftje gebogen en is druk aan het schrijven. Om haar heen staan de gita-

ren, het drumstel en de microfoons. Het kikkermasker ligt op de grond.

‘Zina?’

Ze veert op, laat haar potlood vallen. Nu ziet hij pas dat haar ogen betraand zijn. ‘Hij is vastgelopen...’

‘Wat?’

Ze veegt haar wangen droog en vertelt dat haar pappobot haar kikkermasker ontdekte en haar toen wilde aangeven, maar bleef steken. ‘En nu doet hij niets meer. Wat moet ik nou? Het is helemaal stil thuis. Ik heb niemand meer. Alleen Dolores nog.’

Ravi loopt naar haar toe, legt een hand op haar schouder. ‘Je hebt ons. Wij helpen je.’ Hij zoekt naar woorden. ‘Misschien ben je wel beter af zonder robot in huis, dan kun je doen wat je wil, niemand die op je let...’

Ze begint te snikken. ‘Maar hij was eigenlijk heel lief!’

‘Hè? Hij wilde je gaan aangeven!’

‘En tegelijk ook niet,’ snikt ze. ‘Het was of hij vocht tegen iets in zichzelf. En nu is hij stuk...’

Zina laat haar hoofd tegen zijn borst vallen en huilt. Ravi weet dat hij nu een arm om haar heen moet slaan, maar zijn armen durven niet goed. Aarzelend geeft hij een paar klopjes op haar krullen.

Plotseling veert ze op. ‘Het is allemaal de schuld van die Gouverneur en... en wie er ook achter steekt. Mijn pappobot probeerde te vechten tegen die opdracht en kijk wat er gebeurd is! Mijn pappobot was niet zoals die andere robots die samenspannen en onze ouders afpakken. En onze instrumenten. En onze meester. En onze muziek.’ Ze zet haar tanden op elkaar. ‘Die Gouverneur op school, die voorlichting... Ze proberen ons

bang te maken. Maar wij geven niet op. Nooit. Daar gaat ons nieuwe nummer over.’ Ze slaat met een vlakke hand op haar schrift.

Ravi trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Een nieuw nummer?’

‘Ja. Onderweg hiernaartoe popten de woorden in me op.’ Ze gaat al staan met het schrift in haar hand.

‘Moeten we niet even wachten op Blinker en Mink?’ vraagt Ravi. ‘Die komen straks.’

Zina schudt haar hoofd. ‘Ik kan niet wachten. Ik laat het je vast horen.’ En ze begint te zingen:

Je hebt de jacht geopend met een schot

Maar ik ben niet bang

Ik ken m’n eigen kracht

Je zit ons achterna, ik zie je wel

Jij kunt ons niet krijgen

Wij zullen niet zwijgen

Ravi luistert. Haast vanzelf pakt hij zijn gitaar erbij en slaat een paar snaren aan. Het is alsof hij met zijn tonen en warme akkoorden haar stem omarmt. Alsof hij de rivier is en zij het bootje. Hij draagt haar, voert haar mee. En af en toe tilt hij haar op een golf en reiken ze samen nog hoger en verder en mooier.

Zo werken ze samen verder aan het nummer. Ze hebben niet veel woorden nodig, ze begrijpen waar het lied heen moet.

Na een tijdje pakt Zina het opnameapparaatje erbij en steekt er een datastick in. ‘We nemen het vast op,’ zegt ze. ‘Zodat we het niet vergeten. Misschien hoeven er niet eens drums en bas bij. Het is mooi zo, alleen jij en ik.’

'Oké,' zegt Ravi. Hij krijgt het ineens warm en durft haar niet goed aan te kijken.

Zina start de opname, Ravi telt af en ze spelen het hele nummer. In het begin is het gek dat er verder niemand in de ruimte is om naar hen te luisteren. Het voelt kaal en leeg, alsof ze zwemmen op het droge. Maar dan sluit Ravi zijn ogen en stelt hij zich voor dat hij op een podium staat voor honderden juichende mensen, en al gauw voelt hij hoe de stroom van de muziek hem en Zina meevoert. Hij de rivier, zij het bootje. Als ze bij het refrein zijn aangekomen durft Ravi zelfs mee te zingen:

Al haal je alles bij me weg,
mijn ouders en mijn instrument;
Ik heb iets dat jij niet kent

Je kunt alles van me stelen,
Maar mijn stem is vrij
De melodie in mij,
die kun je niet claimen
Het ritme van mijn hart
zal altijd blijven spelen

Je denkt dat jij ons zomaar hebben kan
Maar de tijd zal leren
dat het tij zal keren
'k Heb iets in mijn lijf, iets wat nooit breekt
En waardoor ik doorga,
er niet aan onderdoor ga

Knijp jij mijn keel dicht
Dan zal mijn stem gaan vlammen
Tot je stalen handen smelten
Niets kan mijn stem verlammen

Snoer je mij de mond
zing ik mezelf schor
Mijn stem zal nooit verstommen
Ik zing door en door en door

Na de laatste klanken klinkt een klein applaus. Geschrokken kijkt Ravi om: Blinker en Mink staan bij de deur en klappen enthousiast. Hij had ze niet horen binnenkomen.

‘Goed nummer!’ zegt Blinker. ‘Het klinkt al af!’

‘Ja!’ zegt Mink, een beetje verbaasd. ‘En dat zonder drums!’

Zina glimlacht en zucht alsof het zingen haar een beetje heeft uitgeput. Blinker komt naar haar toe en legt een hand op haar schouder. ‘Alles oké?’

Zina schudt haar hoofd. ‘Mijn pappobot is vastgelopen,’ zegt ze zacht, en ze vertelt wat er gebeurd is.

‘Rook uit zijn oor?’ zegt Blinker met een pijnlijk gezicht. ‘Oei. Dat klinkt niet best. Maar als hij je aan wilde geven is het misschien toch beter zo...’

Zina zucht en haalt haar schouders op.

‘Onze eerste song heeft indruk gemaakt,’ zegt Mink enthousiast. ‘Hebben jullie die graffiti gezien?’

‘Ja!’ knikt Ravi, ‘Op het viaduct stond met koeienletters REBELLEN FOREVER!’

‘Echt?’ Zina begint te stralen.

‘Zijn ze ook bij jullie op school geweest met voorlichting en zo?’ vraagt Ravi dan.

‘Nou en of,’ kreunt Blinker. ‘Ik had niet verwacht dat ze meteen een campagne en zo’n heksenjacht zouden starten. Ze zijn blijkbaar echt bang voor ons.’

Mink grinnikt. ‘Uit school zijn we langs de omroeptoren gereden om even te kijken,’ vertelt hij.

‘Wat?’ roept Ravi uit. ‘We moeten voorlopig uit de buurt blijven daar! Dat is toch veel te verdacht!’

‘Nee hoor,’ zegt Mink kalm. ‘We gingen zogenaamd om mama op te halen van haar werk. Dat is niet verdacht, dat is lief.’

‘En wat zagen jullie?’ vraagt Zina nieuwsgierig.

‘De ruit die jij hebt ingegooid is al vervangen,’ vertelt Blinker. ‘En ze hebben er meteen traliehekken voor geplaatst. Ook bij de andere ruiten.’

‘Yes!’ juicht Zina. ‘Dan zijn ze erin getrapt! Ze denken dat we door die ruit zijn binnengedrongen!’

‘Dat is wel zo,’ zegt Blinker. ‘Maar dat was niet het enige wat ze deden om de beveiliging te verbeteren. We zagen ook dat ze bezig waren om een nieuwe supercamera te installeren.’

Zina’s gezicht betreft. ‘O.’

‘Er ging alleen iets mis,’ zegt Mink met twinkelende ogen. ‘Toen we van een afstandje naar binnen keken, zagen we hoe ze bezig waren de camera te vervangen. Onze mammobot hield een ladder vast, en die kale, je weet wel, die stond erbovenop om de nieuwe camera vast te schroeven: een soort enorm oog zo groot als een voetbal. Maar ineens floept mama’s springbeen omhoog en trapt ze die hele ladder onderuit. *Klets-kletter-kedeng!* Die

kale dondert met camera en al naar beneden: camera aan diggelen, en die vent zijn been verbogen. Het stond helemaal zó! Toch sprong hij meteen rechtop, boog zijn been weer recht en begon mam uit te foeteren. Toen we haar later buiten tegenkwamen was ze helemaal in de war.'

Zina veert op. 'Dus er hangt geen camera nu?'

'Nee,' antwoordt Blinker. 'Toen we vroegen waarom ze zo in de war was vertelde mam dat het een of andere supercamera was die nu door haar schuld kapot is, en dat ze niet meteen een nieuwe paraat hebben. Daarom was haar collega ook zo kwaad op haar.'

'En die collega,' vraagt Zina. 'Die is nu in zijn eentje in de toren?'

'Daar leek het wel op,' zegt Blinker. 'We hebben verder niemand gezien daar.'

Zina's ogen beginnen te fonkelen. 'Het kan niet beter!'

'Wacht even,' zegt Ravi. 'Wat ben je van plan?'

'Dit is onze kans!' roept Zina uit. 'We kunnen ons tweede nummer lanceren!'

'Dat is toch veel te link!' zegt Ravi. 'Ze zetten alles op alles om ons "rebellens" te pakken. Ze zullen heus wel de bewaking op een andere manier versterken.'

'Misschien,' zegt Zina. 'Maar laten we in ieder geval gaan kijken. Vergeet niet dat ze denken dat wij via de ruit hebben ingebroken. Ze weten niet dat wij de code hebben!'

'Maar dan nog,' zegt Ravi.

'Luister,' zegt Zina. 'We hebben gemerkt dat ons nummer is aangeslagen, dat kinderen het overal stiekem zingen, dat er zelfs leuzen op de muren staan. We moeten ons laten horen. Iedereen wacht op ons, iedereen hoopt op meer muziek. Voelen jullie dat

niet? Als er nu geen camera hangt, moeten we onze slag slaan.'

'Maar die kale robot dan?' sputtert Ravi tegen.

Zina spreidt haar armen. 'Die hebben we de vorige keer toch ook weten uit te schakelen? Dat lukt ons wel. Wij zijn met zijn vieren! En deze keer laten we ons niet meer verrassen...'

'Precies!' valt Mink haar bij. 'Deze keer heb ik een leuke verrassing voor hém.' Hij springt over een paar kabels en raapt twee enorme waterpistolen van de vloer. Als een soldaat houdt hij de dingen gekruist voor zijn borst. 'Wij zullen die kale eens een knetterende kortsluiting bezorgen!'

'Ja!' juicht Zina. 'Stel je voor: vandaag ons tweede nummer, over een tijdje weer één, en ooit... ooit als het lukt, een geheim concert...'

Minks mond valt open. 'Jaaah... Zoals de Chimps deden! Met honderden fans die zich in het zweet dansen...'

Zina lacht en straalt; ze lijkt wel te gloeien. Maar hoe enthousiaster Zina en Mink worden, hoe meer Ravi's maag in een knoop draait. Is hij dan de enige die het niet ziet zitten? Vragend kijkt hij naar Blinker. 'Nu nog een keer inbreken is gekkenwerk. Dat kán toch helemaal niet?'

'Ik hou wel van een beetje gekkenwerk!' zegt Mink terwijl hij rondzwaait met zijn waterpistolen.

Blinker maakt een sussend gebaar. 'Inbreken is geen hobby zoals voetbalplaatjes verzamelen, Mink. Dit moeten we goed aanpakken. We zouden eerst eens moeten kijken of de beveiliging nog op een andere manier versterkt is. Het liefst als het donker is, en -'

'Dan is het te laat!' valt Zina haar in de rede. 'Straks hangt er zo'n nieuwe supercamera, dan is het helemaal niet meer te doen.'

Het moet nú! Kom.' Ze pakt het opnameapparaatje en trekt de datastick eruit.

'Nee, nee, nee,' roept Ravi beslist. 'We gaan dit niet doen. Niet nu al. Het is gewoon veel te gevaarlijk. Ik stel voor dat we ons een tijdje koest houden, en als we een beter pl –'

'Dus jij laat je bang maken,' sneert Zina er dwars doorheen. Ze zwaait met de stick voor zijn neus. 'Wat hebben we dan net staan zingen?'

Ravi staart haar niet-begrijpend aan. 'Maar... dat is gewoon een lied.'

'Dat is niet *gewoon een lied!*' Ze kijkt hem fel aan. 'Waarom zingen we het dan? Als ik een lied zing komt het uit mijn tenen, dan méén ik wat ik zing. Ik laat me niet bang maken.' Ze kijkt de anderen ook aan. 'Wij laten ons niet bang maken, of wel? Want dat is precies wat de robots willen: ons de mond snoeren, letterlijk. Wij moeten aan alle kinderen van de stad laten weten dat ze niet bang moeten zijn. Dat ze vol moeten houden. Met zijn allen kunnen we de robots ontmaskeren, en onze muziek heroveren... En het allerbelangrijkste: onze ouders opsporen! Jullie hebben gemerkt hoe goed ons nummer is aangeslagen. Nu moeten we doorpakken. De robots hebben een hekel aan muziek, daarmee kunnen we ze raken. Tot ze gillend gek worden.'

Mink staat heftig te knikken.

Blinker wrijft in haar nek. 'Ik weet niet, hoor,' mompelt ze. 'Zo snel opnieuw naar de omroeporen lijkt me geen goed idee.'

'Precies,' zegt Ravi.

Mink begint nerveus zijn pistolen tegen elkaar te tikken.

'Juist wel!' brengt Zina uit. 'Dat verwachten ze niet! En vanavond is het avondmarkt, dus er zijn veel mensen op straat. Dit is

onze kans! Laten we niet meer bekvechten. Tijd voor actie!'

'Je hoort toch wat Blinker zegt?' zegt Ravi geïrriteerd. 'Het is te link.'

Blinker slaat haar armen over elkaar en zwijgt.

'Dus jullie willen nu al opgeven?' vraagt Zina.

'Ik wil wel...' protesteert Mink.

'Nee, bro,' kapt Blinker haar broertje af. 'Ik denk dat Ravi gelijk heeft. Eerst een beter plan maken.'

Teleurgesteld laat Mink zijn pistolen zakken.

'Het is niet dat ik niet durf,' legt Ravi uit. 'Het is dat ik wéét dat het te gevaarlijk is.'

Zina zet haar kaken op elkaar. 'Ik snap het al. Ik heb niks aan jullie.' Ze stapt op Ravi af en mompelt: '*Wij helpen je*, zei jij dat niet?'

Ravi zwijgt en kijkt weg.

'Goed,' zegt Zina vastberaden en ze steekt de stick in haar zak. Dan loopt ze naar Mink en houdt haar handen op. 'Mag ik?' Mink trekt zijn wenkbrauwen op maar geeft een van zijn pistolen aan haar.

Met het pistool onder haar arm loopt ze naar achter, grist het kikkermasker van de grond, en moffelt dat onder haar trui.

'Wat ga je doen?' vraagt Ravi. 'Je gaat toch niet... in je eentje?'

'Moet jij eens opletten,' zegt ze.

Ravi moet bijna lachen. 'Als je dat doet ben je echt gek,' roept hij. 'Knettergek!'

'Liever gek dan laf,' zegt ze. En zonder nog om te kijken stampet ze de deur uit.